

Chléb, který sestoupil z nebe

19. neděle v mezidobí B 2021

Židé reptali proti Ježíšovi, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“ Namítali: „Copak to není Ježíš, syn Josefův? Známe přece jeho otce i matku. Jak tedy může tvrdit: ‘Sestoupil jsem z nebe’?“ Ježíš jim odpověděl: „Přestaňte mezi sebou reptat! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Stojí psáno v Prorocích: ‘Všichni budou vyučeni od Boha.’ Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ (Jan 6,41-51)

*„Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal...“ Dnešní evangelium připomíná, co jsme si řekli minulou neděli. Víra v Krista je Boží dar, na který máme odpovědět celým svým životem. A **pomyslným vrcholem naší víry je víra v Ježíšovu přítomnost v Nejsvětější svátosti oltářní**. K té nás vyzývají dnešní Ježíšova slova: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“*

Co znamená **věřit v Ježíšovu přítomnost v Nejsvětější svátosti oltářní**? Znamená to **přistupovat k ní s takovou láskou a úctou, jako bychom přistupovali tváří v tvář k samotnému Ježíšovi**.

Začíná to příchodem do kostela, pokleknutím a pozdravením Ježíše ve svatostánku. Pokračuje to soustředěným prožíváním bohoslužby. Vrcholí svatým přijímáním a modlitbou po něm. Po bohoslužbě se někdy otvírá svatostánek a akolyté vyzvedávají Svátost oltářní, kterou pak odnáší nemocným. V té chvíli bychom měli pokleknout a v modlitbě se Pánu Ježíši klanět. Projevem úcty je také to, že po skončení mše svaté zachováváme v kostele ticho a klid a nerušíme ty, kdo se ještě před svatostánkem modlí.

Můžeme říct, že **vztah k eucharistii je prubířským kamenem zralé katolické víry**.

V letošním roce se zpracovávají plány na obsazování farností. Hodnotí se, v jakém stavu se farnosti nacházejí. Řeší se, jak rozpoznat, zda je ve farnosti zdravá víra. Jeden kněz k tomu řekl: „Uspořádejte adoraci a hned uvidíte, kolik je ve farnosti zralých křesťanů.“

Když se zmiňujeme o zralosti, je potřeba říct, že vztah k eucharistii není omezen věkem. I velmi malé děti dokážou mít živý vztah s Ježíšem v Nejsvětější svátosti oltářní.

Některé farnosti si zakládají na tom, kolik dětí v nich přistoupí k prvnímu svatému přijímání. **Není však důležité kolik dětí přistoupí k prvnímu svatému přijímání, ale kolik jich potom ve svátostném životě pokračuje a pravidelně k přijímání přistupuje**. To vypovídá o tom, jak křesťanské rodiny vedou děti ke zralé víře.

V naší farnosti bylo za posledních 6 let uděleno 20 prvních svatých přijímání. Okolo oltáře by mělo být každou neděli 20 dětí školou povinných. Kde jsou?

Milí rodiče, prarodiče, kmotři, všichni máme zodpovědnost za **víru** dalších generací. A nejlépe ji **můžeme předat, když ji sami budeme poctivě žít**. **Prosme** dnes při mši svaté, **ať máme všichni krásný a živý vztah s Kristem, který s námi přebývá v tajemství Nejsvětější svátosti oltářní** a usilujme o jeho stálé prohlubování, protože „Kdo věří, má život věčný a kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky.“ Amen.

P. Jan Plodr